Rozjímání na první sobotu května: Nalezení Ježíše v chrámě

Matko, tady jsem! Jsem zde, u Tvého Neposkvrněného Srdce, v tento zvláštní den, který sis sama zvolila – první sobotu v měsíci.

Zveš nás dnes k sobě tak, jak matka volá své děti, o které má starost a obavy. Toužíš po tom, abychom během rozjímání růžencových tajemství soucítili s Tvým Neposkvrněným Srdcem. Toužíš, ať v růženci okusíme žár Tvé lásky a Tvoji starost o naši spásu. Řídím se Ježíšovými slovy a odpovídám tak na Tvoje pozvání – chci proto rozjímat růžencová tajemství.

Dnes rozjímám Tvou blízkost u Tvého Syna, a tak se spolu s Tebou a svatým Josefem vydávám na sváteční cestu do chrámu. Chci spolu s Vámi prožívat svátek Paschy. Avšak Evangelium se nechce soustředit na samotný svátek ani jeho důležitost a důstojnost prožívání zbožným lidem. Okamžitě jsme uvedení do okolností Vašeho návratu domů. Tak o tom vypráví ve svém Evangeliu svatý Lukáš: „Jeho rodiče chodili každý rok na velikonoční svátky do Jeruzaléma. A když mu bylo dvanáct let, odebrali se tam, jak to bylo na svátky zvykem. Jakmile ty dny uplynuly, oni se odtud vraceli a chlapec Ježíš zůstal bez vědomí svých rodičů v Jeruzalémě. V domnění, že je někde mezi poutníky, ušli den cesty a pak ho začali hledat mezi svými příbuznými a známými. Když ho nenašli, vrátili se do Jeruzaléma a stále ho hledali. A stalo se, že ho po třech dnech našli v chrámě; seděl uprostřed učitelů, poslouchal je a kladl jim otázky; a všichni, kdo ho slyšeli, užasli nad jeho rozumností a jeho odpověďmi. Když ho uviděli, rozrušilo je to a jeho matka mu řekla: *Synu, proč jsi nám to udělal? Hleď! Tvůj otec i já jsme tě v úzkostech hledali.* A on jim řekl: *Ale proč jste mě hledali? Což jste nevěděli, že mám být v domě svého Otce?* Ale oni tomu slovu, co jim řekl, neporozuměli. Odešel tedy s nimi a vrátil se dolů do Nazareta; a byl jim poddán. A jeho matka všechny ty věci uchovávala věrně ve svém srdci. Ježíš pak prospíval moudrostí, vzrůstem i milostí před Bohem i před lidmi.“ (srov. Lk 2, 41-52)

Milovaná a ustaraná Matko, skrze slova Evangelia prožívám Tvůj a Josefův neklid. Všímáš si toho, že během krásných a slavnostních momentů dochází ve Tvém životě k neočekávaným zvratům? Po zásnubách s Josefem, ještě dříve, než jste začali spolu bydlet, Bůh vešel do Tvého života a úplně ho změnil. Vaše společné plány se překvapivým způsobem musely úplně změnit – a přece před svatbou nebyl pro Vás takový vývoj vůbec myslitelný. A plánovala jsi vůbec čas a okolnosti narození Ježíše? Čas narození Tvého Syna přece přišel, když jsi byla daleko od rodného domu. A najednou v místě, kde Tě nikdo nezná, se objevují pastýři a vzdávají čest Tvému Synovi. Pastýři Vás hledají a nalézají uprostřed noci. Jaký byl důvod toho náhlého zájmu o malé děťátko, co pastýře k tomu jednání přinutilo?

Není možné nevzpomenout na událost, která se stala během obětování Ježíše v chrámě. Simeonová slova byla jistě milým překvapením. U vchodu do chrámu jste byli tak radostně uvítáni a byli jste svědky toho, jak starý, úctyhodný člověk velebí Boha kvůli narození Vašeho Syna. Najednou však slyšíš slova: Tvou duší pronikne meč bolesti. Tvoje radost okamžitě přechází v překvapené rozmýšlení, a pokušení Ti možná začíná podsouvat různé pochybnosti a otázky.

Je možné říci, že takovéto náhlé obraty nebyly pro Tebe něčím novým a možná si i šlo na ně zvyknout… Ale spíše jsi všechny tyto události četla jako Boží znamení, a tak ses postupně otevírala na Boží plán a více Bohu důvěřovala. A teď jsi opět s Josefem v Jeruzalémě na svátku Paschy. Jsi žena, a tak nemáš právní závazek účasti, avšak jsi tam s Josefem a Ježíšem. Je to pro Vás krásná, sváteční doba, cítíte se v Jeruzalémě dobře a bezpečně – necítíte žádné ohrožení a není tak třeba si Ježíše držet křečovitě u sebe. Jistě bylo v té době v Jeruzalémě hodně lidí. Proto je na tomto příkladu vidět, že jako rodiče Ježíši věříte a dáváte mu jistou svobodu, a zřejmě tak i Vaše každodenní vztahy mají stejnou povahu. Ve vašich vztazích se proplétají starost, ale i důvěra a zodpovědnost. A tak se během těchto svátků zdá vše být tak krásné, samotný Jeruzalém i chrám – z toho všeho je cítit vznešená, sváteční nálada. Ale opět se náhle vše mění.

Uvědomujete si totiž, že nemůžete najít Ježíše, a tak najednou ten vznešený pocit bezstarostného rodinného svátku mizí jako prasklá bublina. Místo toho se objevuje starost a neklid, a s obavou se začínáte ptát všech příbuzných a známých, jestli Ježíše někde nezahlédli.

V takové chvíli náhlé nejistoty se jistě objevují ve vašich myšlenkách černé scénáře. Matko, nebudí se teď ve Tvém srdci Simeonovo proroctví a neptáš se sebe sama: o jakém to meči bolestí hovořil?

Možná už teď přišla na Tebe ona strašná a bolestivá zkušenost, aby se vyplnilo proroctví? Prodlužující se nejistota podsouvá další černé myšlenky a píše další tragické scénáře, a opět dává otázky: jak se toto vůbec mohlo stát? Jak však tyto události prožívá Tvé Neposkvrněné Srdce? Přijímáš klidně další obrat ve svém životě a spoléháš úplně na Boží vůli? Avšak může vůbec matka zůstat klidnou, když se jí ztratilo dítě? Láska přece nedovolí nečinně čekat.

Vracíte se proto do Jeruzaléma a hledáte dál. Uplývají další dva dny a tak se Vaše obavy, starosti a znepokojení ještě prohlubují. Lidé se v takových chvílích více jeden druhého ptají, začínají se vzájemně

obviňovat, objevují se výčitky a nařčení z nezodpovědnosti. Matko, o čem jsi hovořila s Josefem Ty? Na co jste mysleli, když přicházela další noc a Vy jste museli usínat v nejistotě? Bylo vůbec možné klidně očekávat příchod dalšího dne, když nebylo jasné, co tento den přinese a jestli vůbec Ježíše najdete?

Neposkvrněná Matko, Evangelium píše o této události tak zvláštním a pozoruhodným způsobem: *chlapec Ježíš zůstal bez vědomí svých rodičů v Jeruzalémě.* Je to tedy jakoby samozřejmé, že On zůstane ve městě - a to se i stalo, jenže Jeho rodiče si toho nevšimli. Ty a Josef stále hledáte Ježíše, kdežto já vím od začátku, že Ježíš je v Jeruzalémě, a co více – vím, že se Ježíš neztratil, že prostě zůstal v chrámě. K tomu všemu mě zajímá, proč tato událost je součástí radostného růžence. Je vůbec možné takovou věc, jako je ztracení se dítěte, uznat za něco radostného? Samozřejmě třetího dne všechno dobře dopadne: najednou nalézáte Ježíše, který je celý, živ a zdráv, a vůbec - vše je v nejlepším pořádku. Je to však konec zkušeností, které tak hluboce zasahují Tvé Neposkvrněné Srdce? Matka, když uvidí své ztracené dítě, volá na ně už z daleka, je vidět její radost, a nic ji nezastaví v tom, běžet k němu a obejmout je. Je to prostě právo matky, a aby se dítě cítilo bezpečně, potřebuje se ocitnout právě v jejím objetí. Avšak po třech dnech vyplněných hledáním vypadá vaše setkání úplně jinak. Nevyžaduješ si žádná mateřská práva, jen pokorně poukazuješ na Josefa a obracíš se na Ježíše slovy: *Hleď! Tvůj otec i já jsme tě v úzkostech hledali.* Dříve však, než cokoliv řekneš, vidíš Ježíše, jak sedí mezi učiteli Zákona a dává jim otázky. Tato situace Tě překvapuje, jelikož Ježíšovi je teprve dvanáct. Není to však spíše překvapení, pramenící z radosti a hrdosti na Syna, když učitelé Zákona obdivují neobvyklou Jeho bystrost?

Možná, že dříve jsi už nejednou prožila s Ježíšem něco, co Tě podobně překvapilo, avšak teď jsi prostě nic takového nečekala? Co však znamenají tyto Tvoje otázky proti nepochopení, které vyvolává v Tobě Ježíšova odpověď: *Ale proč jste mě hledali?* Jak to, proč? Proč bychom Tě neměli hledat? Měli jsme se jen tak, bez Tebe, vrátit domů? Matko moje, Tvé srdce je tak citlivé a plné lásky. Co teď cítíš, když místo omluvy a poděkování za všechnu to bolest a námahu spojenou s únavným hledáním a návratem do Jeruzaléma, slyšíš takovouto odpověď …. *Ale proč jste mě hledali?* Tvoje otázky jsou tak jednoduché a pro každého pochopitelné: ztratilo se dítě a matka se ho ptá, co jeho chování znamená, proč to udělal? A přichází odpověď, tak podobné té, kterou jsi uslyšela ve chvílí Zvěstování. Nechápeš zatím to, co Anděl říká, že se má stát – dostáváš odpověď, která nevysvětluje vše. Ne však plné pochopení, ale jen víra, že je to Boží vůle, Ti dovoluje říci: fiat, ať se mi stane podle Tvého slova. Není v tom podobná i odpověď Tvého Syna? Matko, ani teď Ti není dáno všechno pochopit. V této chvíli jsi spolu s Josefem, ale podle Evangelia, ani jeden z Vás nechápal odpověď Vašeho Syna. Představuji si bolest Tvého mateřského Srdce, které stále nemůže tomu všemu porozumět, pojmout to, a stále nezná plně Boží záměr. Poznáváš tedy Boží plány postupně, a vše poznané rozjímáš a uchováváš ve svém srdci. Když Ježíš má být v tom, co patří Jeho Otci, neznamená to, že odejde z rodného domu? A pokud ano, neznamená to zároveň, že už dnes se domu nevrátí? V každém z nás by neustále vyvstávaly takové otázky. Avšak Ty, Matko moje, zůstáváš pozoruhodně klidná. Už se dál neptáš, jen vše uchováváš a rozjímáš ve svém srdci. Jistě jako Matka cítíš, že i když Ježíš je Tvým Synem, jednou budeš muset souhlasit s Jeho nezávislostí. Rozhodná odpověď Ježíše poukazuje jednoznačně na to, že se má odevzdat více věcem Božím, než vlastní Matce. Víš, že Bůh je Ježíšovým Otcem, ale přece mateřská láska, srdce a city nemizí pouhým vědomím, že jsi účastná Božího plánu spásy. Jsi pokorná Služebnice Páně a toužíš po tom, splnit své poslání co nejlépe. Jak se to má ale podařit, když ne vše je jasné a pochopitelné, a když tolik událostí se děje tak překvapivým a zaskakujícím způsobem?

Děkuji Ti, Matko moje, za Tvoje další poučení. Věřím tomu, že když jako Ty budu rozjímat všechny ty věci ve svém srdci, pak se více přiblížím i pochopení tajemství tři dnů, které uplynuly od smrti ke zmrtvýchvstání Pána Ježíše. *Ave Maria! Buď pozdravená, Panno Maria!*